

A woman with long blonde hair is shown from the waist down, wearing a light blue, sleeveless, lace-trimmed dress with a gathered waist and a small bow. She is standing on a rocky shore next to a body of water. The background is a bright, slightly blurred view of the water and sky.

New York Timesi bestsellerite autor

Diane Chamberlain

Suvelaps

Originaali tiitel:
Diane Chamberlain
Summer's Child
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Kõik romaanis kujutatud tegelased, asutused ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatud kirjanduslikult.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2000 by Diane Chamberlain.
Revised text Copyright © 2010 by Diane Chamberlain.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E04408722
ISBN 978-9949-82-898-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*See lugu on pühendatud
minu vanaema Susan Chamberlaini,
mu innustaja ja lohutaja mälestusele.*

Proloog

DARIA CATOST SAI OMA ÜHETEISTKÜMNENDAL sünnipäeval kangeline.

Pärast eelmise õhtu tormilist ilma oli Sea Shanty üle laskunud sügav vaikus ja Daria ärkas nagu tavaliselt väga vara, kui taevas ta magamistoa akende taga vaevu hahetas. Ta avas akna tualettlaua kohal, et lasta tuppa tuuleõhku. Ookean häälitises rütmiliselt ja rahulikult, üldse mitte vihase mühinaga nagu eile õhtul, ja ta hingas sisse soola ja adru lõhna. Päikesetõus on täna hommikul suurejooneline.

Ta võttis kärmelt pidžaama seljast ning riietus lühikestesse püksikesse ja käisteta särgikusse, siis avas vaikselt magamistoa ukse ning astus koridori. Ta kõndis kikivarvul mööda õde Chloe toast ja toast, kus magas nõbu Ellen. Elleni ema magas alumise korruse magamistoa ja Daria vanemad olid oma toas kolmandal korrusel. Isa tõuseb varsti, et minna hommikusele missale, kuid ema, tädi Josie, Ellen ja Chloe magavad veel vähemalt tund aega. Nad ei saanud aru, milline võlu on varahommikusel rannal, kuid Darial polnud sellest midagi. Ta eelistaski olla üks, vaadates, kuidas liiv ja meri muudavad igal hommikul värvi ja kuju. Tänapäev on eriline mitte ainult tormi tõttu, vaid ka sellepärast, et tänapäev on ta sünnipäev. Üksteist. Omamoodi igav number ja läheb veel kaks aastat, enne kui ta saab end teismeliseks kutsuda, kuid kindlasti on see parem kui kümme.

Daria paterdas vaikselt paljajalu trepist alla, püüdes vältida astet, mis alati kriuksus. Kas sellel aastal tuleb ta sünnipäev kellegi meelde? Ta oli kindel, et see ei ole midagi möödunud aasta

sarnast, kui ema oli korraldanud talle peo ja kutsunud kõik teised umbtänava lapsed sünnipäevale. Ei, see aasta on saatusest määratud olema teistsugune, sest ema oli teistsugune. Ta oli muutunud selle viimase aasta jooksul ning esimene morn, pilvine suvenädal Põhja-Carolina osariigis Kill Devil Hillis polnud kuidagi aidanud ta süngel tuju tõsta. Daria ema magas peaaegu igal hommikul kaua ja kui kord üles tõusis, lihtsalt norutas majas. Tundus, et ta suutis vaevu meenutada oma tütarde nimesid, rääkimata nende sünnipäevadest. Chloel on muidugi ükskõik. Tema saab suvel seitsmeteistkümnepäevaseks, perekonna tarkpea, kellel on esimene kolledžiaasta seljataga ja kes on huvitatud ainult poistest ja sellest, mis värvi ta peaks oma varbaküüned värvima. Kui Chloe läks kolledžisse, siis hakkaski ema muutuma, mõtles Daria. „Ma kaotan oma väiksekese,“ oli ta kuulnud ema alles eile tädile ütlemas.

Ja loomulikult puikleavad teised lapsed sellel aastal üheteistaastase sünnipäevale tulekust kõrvale, kuna kõik nad on nüüd teismelised. Igaüks neist, välja arvatud tema! See on küll hea, et tal pole midagi omaette olemise vastu, mõtles ta ust avades ja Sea Shanty laiale, varjestatud verandale astudes, sest niimoodi see ilmselt sellel suvel on.

Verandalt sai Daria vaadata otse üle umbtänava ja näha Rory Taylori suvilat Poll-Roryt. Isegi Rory, kes oli enamiku ta elust olnud tema suvine sõber, oli nüüd neljateistaastane ega teinud temast enam peaaegu üldse välja. Näis, et ta on unustanud kõik need tunnid, mil nad käisid koos kalal, krabisid püüdmas ja ujusid väinas võidu.

Poll-Rory oli pime. Daria vaatas ülemise korruse akent, kus teadis olevat Rory magamistoa, ja tundis südames valutorget.

„Kes sind ikka vajab,“ pomises ta, lükkas võrkukse lahti ja astus trepist alla jahedale liivale. Ta hakkas kõndima ranna poole, kust oli võimalik näha, kuidas taevast alustas hääletut, virsikukarva lauglemist päikesetõusu poole.

Kõik kuus majakest umbtänavas olid ehitatud vaiadele, nagu enamik ookeaniga piirnevaid hooneid Outer Banksi saartel. Sea Shanty, mille ehtasid Daria isa ja onu samal aastal, kui Daria

sündis, oli veepiirist teine suvemaja, seepärast jõudis Daria kiiresti madala rohukamaraga kaetud luiteni, kust on näha randa. Ta vaatas Cindy Trumpi maja poole, mis oli ainuke ookeanile avatud maja umbtänavas, olemaks kindel, et torm ei olnud seda kahjustanud. See oli täiesti terve. Ta kadestas Cindyt ja ta venda, et nad elasid otse veepiiril, kuid isa oli öelnud, et rand kitseneb Kill Devil Hillsis ja ükskord vajub Cindy maja vette. Ent Daria leidis, et nii lahe oleks vaadata magamistoa aknast välja ja näha all ainult vett.

Rand oli ilus! Torm oli uhtunud liiva puhtaks ja tõus oli jätnud endast maha sügava, laia rea merikarpe, mis ootasid, et Daria neid põhjalikult uuriks. Päike oli juba õhuke vasekarva triip silmapiiril vee kohal, mis oli nii rahulik, et nägi välja rohkem väina kui ookeani moodi. Ei midagi sarnast eelmise õhtu tormitsevate, vahuste lainetega. Ta istus luitele, et jälgida päikese kiiret tõusu sirendavas taevas. Liiv oli jahe ja niiske ja ta vajutas oma paljad jalad liivasse.

Odasabade suured pruunid sõõrjad kilbid olid pillutatud rannale – vasekarva valguses kõhedusttekitav vaatepilt. Nad nägid välja, nagu oleksid pärit kusagilt teiselt planeedilt. Ta polnud kunagi varem näinud neid nii palju korraga, kuid nad hõivasid ta tähelepanu vaid korra, enne kui ta hakkas jälle mõtlema teda sellel suvel ees ootavale sotsiaalsele dilemmale. Ehkki perekond Cato oli olnud Sea Shantys vähem kui nädala, oli Dariale juba selge, milliseks suvi kujuneb, ja see pilt ei olnud meeldiv. Ta käis mõttes üle kõik umbtänava lapsed, soovides, et oleks eksinud nende vanusega. Chloe oli seitseteist ja Ellen, kes on nendega enamiku suvest, viisteist. Cindy Trump oli kuusteist, tema vend Todd kolmteist. Poll-Rory kõrvalmajas elasid seitsmeteistaastased kaksikud Jill ja Brian Fletcher. Nende kõrval oli tõeliselt vaikne tüdruk Linda, kes oli neliteist ja kelle nina oli alailma raamatus. Vanapaar Wheelerid elasid Daria kõrval ja nende lapsed olid nii täiskasvanud, et olid juba abielus. Möödunud aastal oli Daria vahetevahel mänginud Rory õe Pollyga. Polly oli viieteistkümnene, kuid tal oli Downi sündroom, nii et tundus, nagu mängiks kellegi palju nooremaga. Kuid isegi Polly näis olevat sel suvel liikunud kaugusesse, kuhu Darial polnud

asja, vähemalt füüsilise arengu kui mitte huvide mõttes. Tal olid rinnad, millest Ellen ja Chloe rääkisid kadedusega.

Kui päike oli kõrge silmapiiril, asus ta uurima ahvatlevat merikarpide rivi. Tema lühikestel pükstel olid sügavad taskud, nii on tal võimalik tassida ükskõik milliseid aardeid. Kogutud saak ärritab ema, kes nüüd nuriseb, et Daria korjab igal suvel ämbrite viisi kasutuid merikarpe, ehkki ta polnud kunagi varem selle kohta sõnagi lausunud.

Liiv oli jalge all mõnusalt jahe, kui ta kõndis piki merikarpide rida. Ta oli jõudnud alles Trumpide majani, kui märkas keset laia merikarpide rida kõige suuremat odasaba kilpi, mida ta oli kunagi näinud. Kilp tundus talle imelik, veidi kerkinud, nagu võiks vähk veel seal sees olla. Ta sirutas uudishimulikult jala ja löi liivase varbaga pruuni kilbi teistpidi. Ta pilgutab uskumatult silmi. Verine beebi! Ta karjatas, suutmata end tagasi hoida, tormas siis üle liiva minema, karjudes ja kätega vehkides, soovides nüüd, et ta poleks rannas üksi.

Ta oli jooksnud mitmest suvemajast mööda, kui peatus äkitselt. Kas seal oli tõesti olnud beebi? Kas see oleks ehk võinud olla nukk? Ta vaatas üle õla tagasi. Jah, ta oli kindel, et see oli tõeline beebi. Ja meenutades kujutas ta ette tillukese verise jala väikest, peaaegu märkamamatut liigutust. Kindlasti polnud seda tegelikult juhtunud. Ta seisis kangestunult rannal, vaadates pingsalt kilpi. Noh hästi, võib-olla see *oli* tõesti beebi, aga see ei saanud ju ometi elus olla. Ta läks aeglaselt kummulipööratud odasabakilbi poole. Ookean oli nii vaikne, et ta kuulis kõrvus oma südamelööke. Kilbi kohal seistes ta sundis end alla vaatama.

See *oli* beebi, alasti beebi, ja ta ei olnud pelgalt verine, ta lebas mingi olluse kõrval, mis nägi välja nagu pudrutaoline verine mägi. Ja beebi *oli* elus. Võimatu oli mitte näha tillukest pealiigutust mere suunas, ei saanud valesti mõista nõrka viginat, mis pääses valla nukulike huulte vahelt.

Iiveldusega võideldes võttis Daria särgiku seljast ja põlvitas liivale. Ta hakkas ettevaatlikult särki beebile ümber mähkima, kuid siis tõmbus õudust tundes eemale. See verine mägi oli beebi küljes

kinni! Seda polnud kuidagi võimalik maha jätta. Hambaid kokku surudes mähkis ta särgiku kõigele ümber – beebile, mäele ja poolele tosinale merikarbile – ning tõusis püsti, hoides kompsu käte vahel. Ta kõndis nii kiiresti kui suutis mööda randa Sea Shanty poole. Ta peatus korra arvates, et hakkab oksele, kuid tundis siis väikese elu värinat süles ja sundis jalgu edasi liikuma.

Jõudnud Sea Shantysse, asetaskompsu köögilauale. Veri oli imibunud läbi särgiku ja kui ta jooksis trepist üles vanemate kolmanda korruse magamistuppa, taipas ta, et ka ta paljas rind oli verine.

„Emme!“ Ta kolkis nende magamistoa uksele. „Issi!“

Ta kuulis toas isa raskeid samme. Hetke pärast avas isa ukse. Ta pani parajasti lipsu ette ja ta paksud, tavaliselt tõrksad juuksed olid kirikusse minekuks siledaks kammitud. Tema taga nägi Daria ema, kes abieluvoodis veel magas.

„Kuss.“ Isa pani sõrme huultele. „Mis juhtus?“ Ta silmad läksid suureks, kui ta nägi punast laiku Daria rinnal, ja ta astus kiiresti koridori, haarates Darial õlast. „Mis juhtus?“ küsis ta. „Kas sa said viga?“

„Ma leidsin rannast beebi!“ vastas Daria. „Ta on elus, aga üleni...“

„Mis sa ütlesid?“ Ema tõusis voodis istuli, pruunid juuksed ühel küljel turritamas. Äkki tundus ta täiesti ärkvel.

„Ma leidsin rannast beebi,“ ütles Daria, trügides isast mööda emavoodi juurde. Ta sikutas ema käest. „Ma panin ta köögis laua peale. Kardan, et ta võib surra. Ta on väga väike ja ta on üleni verine.“

Ema oli voodist väljas kiiremini, kui Daria oli teda mitmeid kuid liikumas näinud. Ta pani hommikumantli selga ja tuhvliid jalga ning tormas Daria ja isa ees trepist alla.

Beebi oli köögis just seal, kuhu Daria oli ta pannud, ja komps oli täiesti liikumatu ning ta kartis, et beebi võib nüüd tõesti surnud olla. Daria ema ei kõhelnud verd nähes hetkegi ja Dariale avaldas see sügavat muljet ning ta tundis uhkust, kui ema võttis beebi pealt veripunase särgiku.